

og ubegrænset. Jeg vil haabe, at man fra den danske Regerings Side for sit Vedkommende vil gøre netop det, Nordmændene anbefaler deres Regering: ganske rolig fortsætte som hidtil, ganske rolig hævde, at her er Danmarks Ret uindskrænket, og saa lade Nordmændene komme med deres Klager overfor os. Vi har jo Voldgiftstraktat med Norge, og vi har nu gensidig forpligtet os overfor den internationale Domstol til at underkaste et hvilket som helst folkeretligt Stridsmaal Folkedomstolens Afgørelse. Har Nordmændene noget at klage over, kan de jo støvne os.

Den højtærede Udenrigsminister omtalte endvidere Minoritetsspørgsmaalet i Nordslesvig og Sydslesvig, og han henvendte sig som sædvanlig til det ærede Medlem Hr. Schmidt med indtrængende Formaninger om at slaa ind paa en ny og forsonligere Bane. Det har den højtærede Udenrigsminister nu gjort i det sidste Aar, hver Gang han har talt om det slesvigske Spørgsmaal, og Resultaterne synes hidtil at være blevet saa nogenlunde de samme. Men den højtærede Udenrigsminister er ikke desto mindre fuld af Forhaabninger om, at det nok vil rette sig, og om, at der nok vil skabes et godt Grundlag for det folkelige Samkvem, — paa een Gang Forhaabningsfuldhed og begrædelig Pessimisme over, at det ærede Medlem Hr. Schmidt stadig kommer herop og taler i et Brus af agitatoriske Artikler af Rektorer og Professorer i Berlin, Kiel og Hamborg. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Udenrigsminister finder det Umagen værd at komme med disse Formaningstaler til det ærede Medlem Hr. Schmidt, for vi ved jo alle sammen, at det ærede Medlem Hr. Schmidt — og det siger jo den højtærede Udenrigsminister ogsaa, at han har Indtrykket af, — her ikke blot repræsenterer en lokal, hjemmetysk Befolkning, nej, han repræsenterer her i den danske Rigsdag de rigtyske, altskytske politiske Interesser. Han repræsenterer her det samme Mudder, som den tyske Regering gør paa alle de Grænser, hvor Tyskland har maattet afstaa Territorium: i Malmédy, i Saar-Bækkenet, i Elsass-Lothringen og Øvre-Schlesien, det samme overalt. Det er den storpolitiske tyske Interesse, han repræsenterer her, og det er i Virkeligheden hele hans Eksistensberettigelse at være Repræsentant for disse rigtyske Interesser. Og saa finder den højtærede Udenrigsminister det Umagen værd i den ene Tale efter den anden Aaret rundt at formane det ærede Medlem Hr. Schmidt til Forsonlighed og Fredsommelighed, naar

man ved, at hele hans politiske Eksistensbasis er netop lige det modsatte.

Men der er en anden Ting, som det forbavser mig endnu mere, at den højtærede Udenrigsminister tager saa let. Det er Spørgsmaalet om Tyskernes Krav paa Beskyttelse for de nationale Minoriteter i Nordslesvig. Den højtærede Udenrigsminister siger derom, at han kan tænke sig, at man fra dansk Side vil modtage Forslag fra det ærede Medlem Hr. Schmidt om at give disse Mindretal en yderligere begunstiget Stilling end den, de har, vel at mærke indenfor Rammen af den danske Lovgivning; og det ærede Medlem Hr. Schmidt har jo udtrykkelig erklæret, at for saa vidt denne Sag ikke blev ordnet under de dansk-tyske Forhandlinger, forbeholdt han sig at tage den op og at komme med Forslag for disse tyske Mindretal i Nordslesvig. Det havde været naturligt, synes jeg, om den højtærede Udenrigsminister, som er en saa varm Tilhænger af Folkeforbundet, og som mener, at her har de smaa Stater en særlig Opgave, at her bør de være Foregangsmand og søge at udvikle, fremme og styrke alle de sarte Spirer og alle de sarte humanitære Muligheder, som Folkeforbundet indeholder, havde redegjort en lille Smule for den Minoritets Beskyttelse, der nu er fastsat over største Delen af Europa gennem de nylig afsluttede Fredstraktater, og om den højtærede Udenrigsminister ikke ved Tavshed havde fuldkommen afvist Tanken om, at Danmark overfor disse gentagne tyske Krav om Minoritetsbeskyttelse kunde ripostere ved at svare Tyskland: Vel, vil I insistere paa disse Krav, paa disse Begunstigelser for jert Mindretal og paa en Gensidighedstraktat, som I helst vil have, vil vi fra vor Side være villige til at komme jer i Møde, men kun paa een Maade, nemlig kun paa den Maade, at vi for vort Vedkommende erklærer os villige til at stille vor Lovgivning for de tyske Minoriteter i Nordslesvig under Folkeforbundets Beskyttelse, mod at Tyskland paa samme Maade for sit Vedkommende forpligter sig til at stille de danske Minoriteter under Folkeforbundets Beskyttelse. (*Udenrigsministeren*: [Harald Scavenius]; Aldrig i Livet). Det er en sund og ædruelig Politiker, som har gjort det Synspunkt gældende, nemlig den czechoslovakiske Udenrigsminister, Dr. Benés. Da vi havde Spørgsmaalet til Drøftelse i Fjor i Folkeforbundsforsamlingen for de baltiske Staters Vedkommende, erklærede Dr. Benés, at han i Virkeligheden betragtede det som en Fordel for Czekoslovakiet at have